

РЕШЕНИЕ

№ 27999

гр. София, 20.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9784** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Заместник-кмета на Столична община срещу Решение без номер и дата, постановено по НАХД № 8032/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № СОА21-РД11-305 от 16.02.2021 г., издадено от Заместник-кмета на Столична община, с което на основание чл. 178д от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на В. Г. И., ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200.00 (двеста) лева, за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

В жалбата се излагат съображения за необоснованост и неправилност на обжалваното решение като неправилно постановено в нарушение на материалния закон. За неправилен намира изводът на СРС, че липсата на маркиране в синьо на пътното платно е задължително при съществуващ знак, указващ броя места за инвалиди, което именно се отразявало върху същността и съставомерността на извършеното от нея нарушение като водач на МПС. С оглед изложените доводи се моли да се уважи жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер, определен по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. К., поддържа жалбата и моли обжалваното решение да се отмени по съображенията в жалбата.

Ответникът - В. Г. И., чрез адв. С., оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение по представен списък.

Прокурор К. от СГП предлага да се потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

По съществото си касационната жалба е основателна като за да достигне до изложения извод, съдът съобрази следното:

За да постанови решението си, СРС, въз основа на представените с административно-наказателната преписка доказателства, е приел за установено, че на 17.01.2021 г. около 12:55 часа в [населено място], [улица]срещу № 68 с посока към [улица], В. Г. И. паркирала лек автомобил марка „БМВ“, модел „ХЗ“ с рег. [рег.номер на МПС] на място, обозначено с пътен знак „Д21“ - „място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“, без да притежава такова право, без поставена карта в долния десен ъгъл на предното стъкло на превозното средство.

Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер. АА № 834451 от 17.01.2021 г. за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

При идентично описание на нарушението и неговата цифрова (правна) квалификация заместник-кметът на Столична община издал оспореното наказателно постановление (НП) № СОА21-РД11-305 от 16.02.2021 г.

За да постанови обжалваното решение СРС е приел, че от събраните по делото гласни и писмени доказателства безспорно е установено, че на посоченото в НП време и място, В. Г. И. е извършила от обективна и субективна страна нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП., като е паркирала управлявания от нея автомобил на място, определено за хора с трайни увреждания. Съдът е посочил, че както в АУАН, така и в НП е описано пълно и точно извършеното нарушение, обстоятелствата, при които е осъществено и законните разпоредби, които са нарушени. Въпреки изложеното СРС е отменил НП, тъй като е приел, че на процесното място не е имало пътна маркировка, указваща, че това място е за паркиране на лица с трайна увреждания. Настоящият касационен състав не споделя тези мотиви.

Ирелевантно за съставомерността на нарушението се явява обстоятелството, дали посоченото място е било обозначено с хоризонтална пътна маркировка (поставена синя боя - международен символ за достъпност), доколкото, съгласно разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътните знаци. Липсата на маркировка съгласно изискванията на чл. 22 от Наредба № 4/01.07.2009 г., не е кумулативно изискване за действието на поставения пътен знак "Д21". Следва да се има предвид, че законодателят е разписал и хипотезата, при несъответствие между пътен знак и хоризонтална маркировка, като тогава водачите на МПС са длъжни да се съобразяват с пътните знаци -чл. 7, ал. 3 ЗДвП.

Правилата за движение по пътищата, отворени за обществено ползване, изискванията към пътните превозни средства за участие в движението по тези пътища, изискванията за правоспособност на водачите на пътните превозни средства, правата и задълженията на участниците в движението се определят със ЗДвП., както и с подзаконовите актове по приложението му - ППЗДвП и от Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци в случая.

Следователно за запълването на бланкетната норма на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. е необходимо и достатъчно установяването на предпоставките на чл. 6 и чл. 7 от ЗДвП. и Наредба № 18 от 23.07.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци.

В. И. е следвало да съобрази поведението си с поставения пътен знак "Д21", обозначаващ мястото за хора с трайни увреждания без оглед на това, че не е имало хоризонтална пътна маркировка в синьо. Съставът констатира, че законосъобразно е ангажирана и административно-наказателната отговорност на В. И., като лице, което без да има това право е паркирало управлявания автомобил на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания.

Във връзка с изложените мотиви, настоящият състав на АССГ достига до констатацията, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и съобразено с административно-производствените правила, при правилно приложение на съответните наказателни материални разпоредби, поради което оспореното решение следва да бъде отменено, като по същество се потвърди наказателното постановление.

При този изход на спора съдът дължи произнасяне по съвременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, като намира същата за основателна. Предвид фактическата и правна сложност на делото нейния размер следва да бъде определен с оглед минимума от 80 лв. по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Следователно на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във вр.с чл. 63в, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, I-ви касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение без номер и дата, постановено по НАХД № 8032/2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав, с което е отменено НП № СОА21-РД11-305 от 16.02.2021 г., издадено от Заместник-кмета на Столична община и вместо него постановява друго, с което

ПОТВЪРЖДАВА НП № СОА21-РД11-305 от 16.02.2021 г., издадено от Заместник-кмета на Столична община.

ОСЪЖДА В. Г. И., ЕГН: [ЕГН], да заплати в полза на Столична община разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

